

запази авторитетът и достойнството на държавната власт, тѣзи закони въ сжщностъ, като нарушаватъ основитѣ свободи на българския гражданинъ, внасятъ въ нашия политически животъ организиранъ полицейски произволъ и съ това тѣкмо спомагатъ да се сѣе анархията отъ името на самата властъ.

Първиятъ законъ, който влѣзе въ сила слѣдъ 1-и януари 1907. е законътъ за столичната полиция (отъ 13. XII. 06, публикуванъ на 4-и януари 1907 год.) Тенденцията на този законъ е да постави столичната полиция на модерни начала, като се специализира дѣйността на отдѣлнитѣ полицейски органи. Обаче правата, които се даватъ за тая цѣль на полицията, могатъ да се упражняватъ отъ нейнитѣ органи съвършено произволно, понеже никакви особни формалности за упражнението имъ не се прѣдвждатъ. Софийскиятъ градоначалникъ споредъ чл. 18 отъ закона може да застъпа сжществени, дори материални интереси на столични жители, безъ да се страхува отъ нѣкаква отговорностъ. А пъкъ чл. 20. дава право на полицията да влиза денѣ въ частнитѣ жилища, за да взема лица, дирени отъ властта, само въ присжтствието на прѣдставителъ на общинското управление или на двѣ найближни лица. Какви резултати може да има подобно постановление показва грозното нарушение неприкосновеността на жилището, извършено отъ столичната полиция срѣмо клуба на тѣснитѣ социалисти на 15. октомври т. г.

Съ законъ отъ 30. декември 1906. (публикуванъ на 5. I 97. год. въ бр. 4 „Държ. В.“) се